

Alejandro Mañes, director general de la Fira de València

“En fires, no som sols espanyols, sinó europeus”

La guerra entre les fires de Madrid i València a causa de l'organització de certàmens per als mateixos sectors ha influït negativament en l'evolució del sector. Malgrat tot, València, en el viatge de les fires cap a Europa, vol ser la “primera classe”.

Com es mesura la importància d'una gran fira internacional?

—Hi ha diferents paràmetres. Un és el nombre de fires, un altre el nombre d'expositors o de visitants. També es pot mesurar per la superfície de la fira i, fins i tot, per l'antiguitat de la institució. En el nostre cas, cal ressaltar que la Fira de València és la més antiga de les fires espanyoles: l'any passat complia 75 anys, i va ser fundadora, en 1925, de la Federació Internacional de Fires, la UFI. El president de la Fira de València, Ramon Cerdà, és vice-president d'aquesta associació internacional.

Si mirem la superfície, nosaltres tenim una de les fires més grans de l'estat espanyol i d'Europa. Aquests dos paràmetres, presència internacional i superfície, s'han anat incrementant a un ritme excepcional els últims anys, i en aquests moments tenim un calendari de celebracions de salons i fires internacionals que suma unes 40 anuals, amb 10.000 expositors aproximadament i mig milió de visitants professionals. Tot això ens acredita com una de les fires capdavanteres d'Europa.

—¿Després d'això, què li falta, doncs, a la Fira de València, per a ser la més important de l'estat espanyol?

—Bé. S'hauria de veure per quins tipus de característiques ha de ser valorada. En tot cas, és molt difícil atorgar un títol de fira més important que incloga tots els paràmetres que defineixen una institució firal. Un certamen pot ser el primer perquè se centra en un tema monogràfic, altre per la temporada en què se celebra i un altre per la ciutat on està situat. Nosaltres som els primers de tot l'estat espanyol en la Fira del Moble i el Tèxtil per a la Llar, i en les del joguet, maquinària per a la fusta i taulells. Ens agradaria ser la fira més important en tots els sectors, però amb una competència tan forta, el primer lloc d'altres certàmens ha passat a estar ocupat per fires europees tan importants com la nos-

tra: Frankfurt, Milà o París. Ara bé, des de fa alguns anys intentem ser els primers quant a la qualitat dels serveis, per això el lema que utilitzem ara és “València, primera classe en fires”. Durant molts anys la fira de València s'ha utilitzat com a plataforma per a l'exportació. Aleshores dèiem “Fires de València, l'eixida a l'exterior”. Aquesta màxima anava molt bé abans, durant i després de la fase d'incorporació a la Comunitat Econòmica Europea, des de l'inici de l'any 1985 fins al final del 1992, quan comença la nova etapa de l'estat espanyol com a soci de ple dret dins de la CE. A partir de l'1 de gener del 1993 ja no tenia sentit continuar usant aquest lema perquè, òbviament, ja estàvem en l'exterior. Les circumstàncies havien canviat radicalment i, a més, teníem una infraestructura d'acord amb la importància de la fira, amb pavellons nous i un espaiós recinte per a competir convenientment en el mercat internacional de fires i, per descomptat, en l'espanyol.

—¿Està d'acord amb les veus que qualifiquen de discriminatori el tractament que dona el govern espanyol a la Fira de València?

—Estic d'acord en el sentit que la competència que ha d'afrontar la Fira de València és desigual. Per la nostra estructura industrial, els valencians sempre hem sol·licitat la celebració de certàmens amb una bona implantació en la nostra economia. Així van nàixer els del joguet, el moble, la fusta i tots els altres. Això s'ha aconseguit gràcies a un esforç de molts anys realitzat per les mateixes empreses i per la mateixa institució firal. Dit això, si ara es tracta de fer una nova fira a la capital de l'estat, per exemple, els avantatges que té Madrid generen una competència desigual que perjudica la nostra fira. Si, a més, en la suposada fira es produeixen unes inversions en què difícilment es poden distingir les que són pròpies del govern autònom i les del govern

central, el tractament desigual queda sobradament demostrat.

—¿Quines serien les solucions més raonables a l'actual guerra entre les fires de València i Madrid?

—Una solució lògica seria que els sectors bàsics de l'economia valenciana no es trobaren amb altres fires celebrades en altres llocs de l'estat espanyol. La confusió que això produeix s'evitaria aleshores. Tothom guanyaria i, sobretot, els expositors i els visitants ens estalviaríem moltes despeses suprimint la duplictat. A tots aquest inconvenients s'afegeix la caiguda en picat de la rendibilitat de dues fires per un mateix sector. Per aquesta raó, fa temps que anem posant de manifest en l'Institut de Comerç Exterior, ICEX, que ajudar les fires internacionals que se celebren a València significa donar suport directament a l'exportació, un dels sectors claus de l'economia espanyola.

—¿L'actitud dels responsables de la Fira Madrilenya, IFEMA, té una lectura política?

—Cal recordar que la fira de Madrid es va crear en uns moments determinats de la transició política cap a la democràcia. La nova institució va rebre un suport especial del carismàtic alcalde Tierno Galván i de la cambra de comerç madrilenya. Però, es van produir aleshores uns fets contradictoris, ja que, mentre es posava en marxa la descentralització mitjançant el desenvolupament de l'estat de les autonomies, el govern espanyol, contra corrent, feia una política absolutament centralitzadora en el sector de les fires.

Normalment en països federats o descentralitzats no es dona una situació semblant a la nostra. Això és el que passa a Berlín, Berna, Roma o Washington, que no són capitals firals.

—Amb el nou espai comunitari europeu ampliat als dotze països membres de la CE, la projecció de qualsevol fira necessita un profund canvi d'orientació. ¿Quins

han de ser els nous horitzons internacionals per a la Fira de València?

—El primer pas ha de ser el reforçament de la institució per enfrontar-nos a la forta competitivitat de les principals fires europees. Es precis aclarir que quan parlem de projecció internacional ho fem en la perspectiva europea, perquè les fires, en el continent asiàtic, per exemple, tenen una concepció molt distinta de la nostra. En aquest sentit, el que ens plantejem ara per al futur immediat és arribar a acords puntuals entre les fires europees que organitzen certàmens homònims als nostres dins del marc de la CE. En el cas del moble podria ser Colònia, Milà o París, per al tèxtil, Frankfurt, per a la Moda infantil, Florència, i per al joguet, Nuremberg. A més, des de l'1 de gener d'enguany, no hi ha més visitants ni expositors "estrangers", sempre que la fira tinga un àmbit europeu. Per això cal dir ara que, en temes de fires, no som sols espanyols, sinó europeus. Per tant, l'objectiu principal de la Fira de València ha de ser oferir serveis al nivell de les principals institucions firals europees.

—*La Generalitat de Catalunya acaba de redactar un avantprojecte de llei per a modificar l'activitat de les fires, introduint més presència de la iniciativa privada i més llibertat per a l'organització de certàmens. La futura llei no descarta tampoc reconèixer l'ànim de lucre, fins ara negat als organitzadors de fires i exposicions. ¿Què li sembla la iniciativa?*

—Es tracta d'una proposta liberalitzadora en temes firals. D'altra banda, considere que l'avantprojecte respon a una certa lògica. No obstant, també s'ha de tenir en compte que les fires són una resposta, concretament en el cas particular de València, a una necessitat dels sectors industrials. Per això pense que cal fer compatibles iniciatives liberalitzadores amb tota una tradició de fires que han fet un paper essencial durant les últimes dècades.

En tot cas, la Fira de València està tan arrelada al nostre teixit econòmic, que són les multinacionals especialitzades en organització de fires les que han vingut a demanar-nos la realització d'activitats en estreta col·laboració. Algunes iniciatives d'aquest tipus ja s'han fet amb Flumatec i amb Expoconsult per a les gasolineres.

A banda de tot això, és clar que una certa regulació del sector és fonamental perquè, atesa la proliferació de fires, cal assabentar bé els possibles interessats del contingut i les finalitats de les fires, bé siga per la via privada o mitjançant organismes autònoms, com ara en el cas de València.

Ignasi Pellicer